

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้มีศาลขึ้นมาทำหน้าที่องค์กรฝ่ายตุลาการในการพิจารณาพิพากษาคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักรไทย และศาลปกครองก็เป็นศาลที่ถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง โดยเฉพาะเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับสังคม เนื่องจากคดีปกครองเป็นคดีระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีข้อพิพาทกับเอกชน โดยฝ่ายหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมมีอำนาจเหนือเอกชนอยู่แล้ว และการที่เอกชนจะแสวงหาพยานหลักฐานต่าง ๆ มาเพื่อสู้คดีจึงเป็นเรื่องที่ยาก การมีศาลปกครองเกิดขึ้นก็เพื่อมาช่วยตัดสินคดีเหล่านี้โดยศาลจะใช้ระบบไต่สวน มีการแสวงหาพยานหลักฐานต่าง ๆ ได้เอง สามารถเรียกเอกสารต่าง ๆ จากหน่วยงานทางปกครองได้ จึงทำให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้น เมื่อคดีได้เข้าสู่ศาลปกครองและศาลปกครองมีคำพิพากษาออกมา คู่กรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาดังกล่าว สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาได้ โดยศาลปกครองของประเทศไทยได้ใช้ระบบการอุทธรณ์แบบระบบสิทธิเปิด โอกาสให้คู่กรณีมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้อย่างกว้างขวาง โดยถือว่าการอุทธรณ์ฎีกาเป็นสิทธิของคู่ความ เพื่อให้ศาลปกครองสูงสุดทบทวน ตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของศาลปกครองชั้นต้นว่ามีความถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายเหล่านั้นได้อย่างถึงที่สุด และหากศาลปกครองสูงสุดตรวจพบความไม่ถูกต้องของคำพิพากษาดังกล่าว ก็สามารถมีคำสั่งยกคำวินิจฉัย แก้ไข หรือกลับคำพิพากษาได้ อันถือเป็นหลักประกันความถูกต้องยุติธรรมให้กับประชาชนอีกทางหนึ่ง

โดยคู่กรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นนั้นจะต้องอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นภายในระยะเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยจากการศึกษาพบว่าการอุทธรณ์คำพิพากษา ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่สอดคล้องกับหลักความยุติธรรม ที่ต้องการให้ประชาชนชนเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างสะดวก กว้างขวาง เนื่องจากศาล

ปกครองของประเทศไทยได้วางแนวเกี่ยวกับระยะเวลาอุทธรณ์เป็นระยะเวลาที่เคร่งครัด และแม้ว่าข้อ 6 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จะกำหนดให้ศาลมีอำนาจยื่นหรือขยายได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ซึ่งบทบัญญัติตามระเบียบดังกล่าวให้อำนาจศาลยื่นหรือขยายระยะเวลาเพียงเฉพาะระยะเวลาที่กำหนดไว้ในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 หรือเฉพาะแต่ระยะเวลาตามที่ศาลจะได้กำหนดไว้เท่านั้น ไม่รวมถึงระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 นอกจากนี้คู่กรณีที่ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ศาลจะไม่รับทันที

การอุทธรณ์โต้แย้งหรือคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ผู้อุทธรณ์ต้องยกข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างมีเหตุมีผลเพื่อให้ศาลปกครองสูงสุดเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น แม้ว่าศาลปกครองจะต้องการให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปด้วยความรวดเร็วเพื่ออำนวยความสะดวกก็ตาม แต่ก็ควรคำนึงถึงการอุทธรณ์ของคู่กรณีในคดีที่เกิดจากเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่สามารถอุทธรณ์ได้ทันภายในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ทั้งนี้ไม่ใช่ความผิดของคู่กรณี เนื่องจากหากคู่กรณีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ศาลปกครองจะถือว่าเป็นการอุทธรณ์พ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ทันที และศาลปกครองสูงสุดได้วางแนวไว้ว่า การอุทธรณ์พ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์แม้ว่าจะมีเหตุสุดวิสัยก็ตาม ศาลก็จะไม่นำมาตรา 52 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และข้อ 30 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 มาใช้บังคับกับการอุทธรณ์

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่าระยะเวลาที่เคร่งครัดตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 หากมีการยื่นอุทธรณ์ในคดีอันเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ศาลก็ไม่มีอำนาจรับคดีนั้นได้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการอุทธรณ์ในคดีเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้น แม้ว่าการอุทธรณ์พ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวจะเกิดจากความผิดของผู้อุทธรณ์เอง ศาลก็ควรที่จะสามารถรับคดีอันเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้นได้พิจารณาได้ เนื่องจากมีผลกระทบต่อส่วนรวม การพิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวจะเป็นประโยชน์มากกว่า เพราะหากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นมีความผิดพลาดบางประการ โดยเอกชนอาจจะได้ผลประโยชน์จากคำพิพากษาเกิดสมควร และหากมีการ

อุทธรณ์ในเวลาที่ยื่นฟ้องอุทธรณ์ศาลปกครองสูงสุดก็ควรรับคดีดังกล่าวไว้พิจารณาพิพากษา เนื่องจากมีผลกระทบต่อส่วนรวมนั้นเอง

ซึ่งแตกต่างจากการอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา คำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความโดยไม่มีการวินิจฉัยชี้ขาดคดี คำสั่งลงโทษฐานละเมิดอำนาจศาล หรือคำสั่งอื่นใด ตามข้อ 49/1 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ที่ศาลสามารถขยายหรือย่นระยะเวลาได้ ตามข้อ 6 แห่งระเบียบดังกล่าว นอกจากนี้ในการอุทธรณ์คำสั่งตามข้อ 49/1 แห่งระเบียบดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดสามารถนำมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และนำข้อ 30 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 มาใช้ในการพิจารณารับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งที่ยื่นฟ้องกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ได้

สำหรับการอุทธรณ์ในศาลยุติธรรมนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ได้กำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ไว้ในมาตรา 229 คือ การอุทธรณ์นั้นให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อศาลชั้นต้นซึ่งมีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง และระยะเวลาอุทธรณ์ดังกล่าวศาลสามารถย่นขยายระยะเวลาได้ ตามมาตรา 23 แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว รวมทั้งในกรณีที่อุทธรณ์คำพิพากษาพ้นกำหนดระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดดังกล่าว นั้น เกิดขึ้นเพราะมีเหตุสุดวิสัย อันไม่ใช่ความผิดของผู้อุทธรณ์ ศาลก็จะสามารถดำเนินการขยายระยะเวลาให้ยื่นอุทธรณ์อีกครั้ง และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 198 กำหนดให้การยื่นอุทธรณ์ ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่าน หรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คู่ความฝ่ายที่อุทธรณ์ฟัง และหากผู้อุทธรณ์ในคดีอาญาอุทธรณ์ไม่ทันภายในกำหนดเวลาอุทธรณ์ดังกล่าว โดยเกิดจากเหตุสุดวิสัย อันไม่ใช่ความผิดของผู้อุทธรณ์ ประมวลประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้บัญญัติเรื่องการขยายระยะเวลาดังกล่าวไว้ แต่ในมาตรา 15 แห่งประมวลประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดว่าวิธีพิจารณาข้อใด ซึ่งประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้ ในคดีอาญาศาลจึงสามารถนำ มาตรา 23 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาแก้ปัญหาก็ได้ เพราะเหตุสุดวิสัยได้ ซึ่งแตกต่างจากศาลปกครองของประเทศไทยที่มีกำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นภายในระยะเวลา 30 วัน นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อย่างเคร่งครัด ไม่มีความยืดหยุ่นในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ให้แก่คู่กรณี และจากการศึกษาในกฎหมาย

ปกครองของประเทศเยอรมนี ผู้วิจัยพบว่าระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ของกฎหมายปกครองประเทศเยอรมนี กำหนดให้ยื่นภายในระยะเวลาหนึ่งเดือน โดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่คู่กรณีได้รับแจ้งคำพิพากษาหรือคำสั่งฉบับสมบูรณ์ของศาล แต่อย่างไรก็ตาม การยื่นอุทธรณ์ห้ามมิให้ยื่นพ้นระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับแจ้งคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น และระยะเวลาการอุทธรณ์ศาลมีอำนาจขยายระยะเวลาออกไปได้โดยผู้อุทธรณ์ต้องยื่นคำร้องพร้อมด้วยเหตุผลที่ไม่สามารถยื่นอุทธรณ์ได้ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวและต้องยื่นภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น เว้นแต่การยื่นไม่อาจกระทำได้ภายในระยะเวลาดังกล่าวเนื่องจากเหตุสุดวิสัย จากกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่ากฎหมายปกครองของประเทศเยอรมนีมีความยืดหยุ่นในระยะเวลาอุทธรณ์มากกว่ากฎหมายปกครองของไทยเช่นกัน ซึ่งเหตุแห่งการอุทธรณ์พ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ที่เกิดจากเหตุสุดวิสัยอันมิใช่ความผิดของผู้อุทธรณ์นั้น ศาลก็ควรมองถึงความสุจริตในเรื่องนี้และควรมีมาตรการมาช่วยเหลือเหตุดังกล่าว

นอกจากกรณีการอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษา ตามมาตรา 73 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อันมิใช่ความผิดของผู้อุทธรณ์แล้ว หากว่าคู่กรณียื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ดังกล่าวแล้ว ไม่ว่าจะเกิดจากเหตุความผิดส่วนตัว หรือเหตุใด ๆ ที่มีสาเหตุสุดวิสัย แต่หากคดีนั้นเป็นคดีที่มีความเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม กรณีนี้ศาลก็ไม่อาจรับอุทธรณ์ไว้พิจารณาได้เช่นกัน โดยเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายปกครองของฝรั่งเศสแล้ว จากการศึกษาพบว่าในการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ต่อสภาแห่งรัฐนั้น โดยทั่วไปให้ยื่นมีกำหนดระยะเวลาสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ และมีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกันกับการยื่นอุทธรณ์ แต่ระยะเวลาในการยื่นฎีกาอาจมีข้อยกเว้น หากเป็นคดีเกี่ยวพันกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งสภาแห่งรัฐสามารถยกขึ้นพิจารณาได้เอง จะเห็นว่าในศาลปกครองของฝรั่งเศสนั้นมุ่งคุ้มครองผลประโยชน์สาธารณะเป็นหลัก แม้ว่าคดีนั้นจะไม่มีคู่กรณีในคดียื่นฎีกาต่อศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศสก็ตาม ศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศสก็สามารถยกขึ้นพิจารณาได้เอง และหากมีการยื่นฎีกาในคดีเกี่ยวพันกับความสงบเรียบร้อยของสังคมพ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาต่อศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศส ศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศสก็สามารถรับคดีนั้นไว้พิจารณาได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

ศาลปกครองถูกจัดตั้งขึ้นมาพิจารณาคดีปกครองโดยเฉพาะ และการดำเนินคดีในศาลปกครองเน้นรูปแบบความประหยัด เรียบง่าย และเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้อย่างกว้างขวาง แต่จากการศึกษาผู้วิจัยเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มิได้กำหนดให้ศาลปกครองสูงสุดสามารถที่จะรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ที่เกิดจากเหตุสุดวิสัย และศาลปกครองไม่มีอำนาจรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ในคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมได้เอง

จึงขอเสนอแนะในประเด็นปัญหาดังกล่าวเห็นควรให้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องใน 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ ตามมาตรา 73 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อันมิใช่ความผิดของผู้อุทธรณ์

ผู้วิจัยขอเสนอแก้ไขมาตรา 73 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 รายละเอียดดังนี้

จากเดิมที่บัญญัติว่า

มาตรา 73 การคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด

แก้ไขเพิ่มเติมข้อความดังนี้

มาตรา 73 การคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด ยกเว้นกรณีมีเหตุสุดวิสัย

เดิมที่การอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา 73 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลจะไม่รับทันที แม้จะเกิดจากเหตุสุดวิสัยก็ตาม ซึ่งถือว่าขัดต่อหลักการนิติรัฐและนิติธรรมที่ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเต็มที่แม้ความผิดนั้น ไม่ใช่ความผิดของตน จึงเห็นควรแก้ไขมาตรา 73 วรรคหนึ่งดังกล่าว เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นพ้นกำหนดระยะเวลาอันเกิดจากเหตุ

สุดวิสัยได้ อันเป็นไปตามแนวทางของศาลยุติธรรมไทยที่ใช้ในประเทศไทยมาอย่างยาวนาน และเป็นแนวทางการทำให้โอกาสประชาชนที่ไม่ได้รับความยุติธรรมเนื่องจากมีเหตุขัดข้องที่ไม่ใช่ความผิดของตนตามแนวทางศาลปกครองของประเทศเยอรมนี

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ โดยคดีนั้นเป็นคดีที่มีความเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

ผู้วิจัยขอเสนอแก้ไขมาตรา 52 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 รายละเอียดดังนี้

จากเดิมที่บัญญัติว่า

มาตรา 52 การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้

การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น โดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้

แก้ไขเพิ่มเติมข้อความดังนี้

มาตรา 52 การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้

การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น โดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ และให้นำบทบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับแก่การอุทธรณ์โดยอนุโลม

เดิมที่การอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา 73 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลจะมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์แม้เป็นคดีที่มีความเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมก็ตาม แต่เนื่องจากกฎหมายปกครองฝรั่งเศส ซึ่งเป็นต้นแบบของระบบกฎหมายปกครองของประเทศไทย ได้มีข้อกำหนดให้ศาลหยิบยกคดีเกี่ยวพันกับความสงบเรียบร้อยของสังคมขึ้นพิจารณาได้เอง หรือหากมีการยื่นฎีกาในคดีเกี่ยวพันกับความสงบเรียบร้อยของสังคมพ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาต่อศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศส ศาลปกครองสูงสุดของฝรั่งเศสก็สามารถรับคดีนั้นไว้พิจารณาได้ จึงเห็นควรแก้ไขมาตรา 73 วรรคหนึ่งดังกล่าว เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจนำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับกับกรณีรับคำอุทธรณ์ที่มีความเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมนี้ได้ อันเป็นไปตามแนวทางของกฎหมายปกครองประเทศฝรั่งเศส